

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. R. P.**
bytem X
zastoupen JUDr. Michaellem Mannem, advokátem
se sídlem č. ev. 34, 517 61 Bartošovice v Orlických horách

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. MŠMT-30063/2017-7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „Centrum“) ze dne 16. 5. 2018, č. j. C103/B/2018/Ř, jímž byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 19. 9. 2018 (dále jen „žádost“), když jej změnil tak, že do výroku prvostupňového rozhodnutí za slova „podle

ustanovení § 15 odst. 1 InfZ“ vložil slova „ve spojení s § 8a InfZ“; a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce v žádosti požadoval poskytnutí následujících informací:
 - 1) Seznam hodnotitelů (nemusí být jmenný) včetně počtu slohových prací z Českého jazyka a literatury, které daný hodnotitel hodnotil v jarním termínu společné části maturitních zkoušek 2017. Tedy seznam hodnotitelů (jméno nebo nějaký kód).
 - 2) Seznam hodnotitelů (jméno a příjmení) – počet opravených slohových prací na jaře 2017
 - 3) Poskytnutí tabulky (ve formátu pdf), která bude v prvním sloupci obsahovat jméno a příjmení hodnotitele a ve druhém sloupci počet slohových prací, které daný hodnotitel v tomto období hodnotil.
3. Prvostupňovým rozhodnutím Centrum žádost odmítlo s odůvodněním, že pedagogičtí pracovníci vykonávající funkci hodnotitelů jsou zařazeni do kategorie zaměstnanců Centra, kteří se při své pracovní činnosti seznamují s informacemi veřejně nepřístupnými či informacemi souvisejícími s opatřením k zajištění ochrany informací veřejně nepřístupných. Jejich jména či seznamy jsou Centrem v souladu s § 80b odst. 1 a 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon) (dále jen „školský zákon“) označeny jako informace veřejnosti nepřístupné. Zveřejnění hodnotitelů je dle Centra způsobilé ohrozit pravidlo rovnosti mezi žáky a vytvořit korupční prostředí ve vztahu k činnosti hodnotitelů. Dále odkázalo na § 8a informačního zákona.
4. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž konstatoval, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí absentovala kromě § 15 odst. 1 informačního zákona jiná právní ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno; odůvodnění rozhodnutí však jednoznačně vyplývá, že žádost byla odmítnuta z důvodu dle § 8a informačního zákona. S tímto hodnocením se ztotožnil, protože změnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí tak, jak je uvedeno výše. Dále uvedl, že ani Ústavní soud ve své judikatuře bez dalšího nekonstatoval, že by právo na informace zaručené čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) bylo nadřazeno právům na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů dle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny. Dodal, že žalobce nedoložil, že by vystupoval v pozici „hlídacího psa veřejnosti“. Dále uvedl, že ani z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení“) nelze dovodit, že žádosti mělo být vyhověno. Ani § 8a odst. 2 informačního zákona neprolamuje ochranu osob, jejichž jména a seznamy jsou veřejně nepřístupnými informacemi. Uzavřel, že v projednávaném případě bylo nutné upřednostnit ochranu fyzických osob před právem žalobce na informace.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě namítal, že v projednávaném případě nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti. Předně uvedl, že ač byl v odvolacím řízení zastoupen, žalovaný doručoval přímo jemu, nikoli jeho zástupci.
6. V první žalobní námitce namítal, že žalovaný ani Centrum nepřihlédli k dalším ustanovením informačního zákona, zejména k § 8b, v němž je stanovena povinnost povinného poskytnout základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Hodnotitelé jsou přitom za svou práci placeni z veřejných prostředků. Dodal, že požadoval informace obecného rozsahu, nikoli citlivé informace. Dále odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), dle nichž se soukromého života dotčené osoby nemohou dotýkat informace o dosaženém vzdělání nebo např. o datu vydání lékařského diplomu. Nejsou-li ohrožením soukromého a rodinného života takové informace, nelze ochranu osobních údajů aplikovat ani v případě jména a příjmení. Ostatně NSS došel rovněž k závěru, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu nejsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Tím méně lze za osobní údaje považovat pouhé jméno a příjmení.

7. Ve *druhé žalobní námitce* namítal, že vyhodnocení maturitní zkoušky je správním rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu. Už jen proto by toto rozhodnutí mělo mít náležitosti dle § 67 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), mezi něž patří i jméno a příjmení oprávněné osoby.
8. Ve *třetí žalobní námitce* konstatoval, že součástí dohledu nad výkonnou mocí je i právo požadovat informace dle informačního zákona. K tomu uvedl, že chybělo-li žalovanému doložení, že v projednávaném případě vystupoval v roli „hlídacího psa veřejnosti“, měl ho vyzvat k odstranění vad dle § 37 správního řádu, příp. dle § 14 odst. 5 informačního zákona. Kdyby tak byl učinil, doložil by žalobce, že je dlouholetým učitelem na X. Již jen ze své pedagogické pozice má nejen právo, nýbrž i povinnost vůči svým žákům v rámci přípravy k maturitní zkoušce plnit úkoly či posláni dozoru veřejnosti v roli „hlídacího psa veřejnosti“.
9. *Čtvrtou žalobní námitkou* brojil proti tvrzení žalovaného, že zveřejnění identity hodnotitelů by mohlo ohrozit účel maturitní zkoušky a potenciálně ohrozit rovnost žáků maturitní zkoušku konajících či nezávislý výkon funkce hodnotitele. Uvedl, že si nedovede představit, jak by mohlo v roce 2019 (*pozn. soudu: tj. v roce podání žaloby*) ohrozit účel maturity, rovnost žáků či výkon funkce hodnotitele zveřejnění jména a příjmení hodnotitele maturitní slohové práce z roku 2017, tj. zkoušky, jež byla vykonána, vyhodnocena a její výsledky zveřejněny před více než dvěma lety. Dodal, že dle jeho názoru jsou jména a příjmení hodnotitelů utajována proto, že s ohledem na každoroční pomaturitní kritiku činnosti Centra se hodnotitelé za své pracovní výsledky stydí a nechtějí s nimi být spojováni či konfrontováni. Právě jejich neuspokojivá činnost je však důvodem, proč byla žádost podána.
10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a aby Centru nařídil poskytnout požadované informace.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svých závěrech a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Připustil, že ač byl žalobce zastoupen, bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno přímo žalobci. Tento chybný procesní postup však sám o sobě nezaložil nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť včasného podání žaloby je zřejmé, že se s ním žalobce bez pochyby seznámil.
12. K *první žalobní námitce* uvedl, že není možné posuzovat žádost izolovaně toliko ve světle § 8b informačního zákona. Povinný subjekt musí při vyřizování žádosti zkoumat, zda není dán některý ze zákonných důvodů pro omezení či odepření práva na informace dle celého informačního zákona. Shledá-li povinný subjekt naplnění důvodu, pro nějž nelze žádosti vyhovět, postupuje podle § 15 odst. 1 informačního zákona. Dodal, že v projednávaném

případě shodně s Centrem shledal důvod pro odepření práva na informace podle § 8a informačního zákona, protože mu nezbylo nic jiného, než žádost s adekvátním odůvodněním odmítnout.

13. Ke *druhé žalobní námitce* uvedl, že proces vyhodnocení maturitního didaktického testu hodnotitelem není sám o sobě správním řízením a hodnotitel nevystupuje jako oprávněná úřední osoba ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu. Oprávněnou úřední osobou je např. osoba činící úkony v řízení o žádosti o přezkoumání výsledku maturitního testu podle § 82 školského zákona, jejíž jméno a příjmení je součástí správního spisu vedeného o dané žádosti.
14. Ke *třetí a čtvrté žalobní námitce* konstatoval, že byla-li by žalobci známa identita hodnotitelů, mohlo by dojít k ochromení celého procesu konání společné části maturitních zkoušek, zvýhodnění určitých subjektů, čímž by byl zmařen celý účel maturitní zkoušky, která musí být pro všechny rovná a objektivní. Zdůraznil, že úkolem pedagoga je příprava a vzdělávání žáků tak, aby byly splněny základní cíle vzdělávání definované v § 2 školského zákona, tj. aby bylo získáno všeobecné vzdělání a úspěšně složena maturitní zkouška. Prostředkem ke splnění tohoto cíle však nemůže být domáhání se informací o identitě hodnotitelů maturitních slohových prací prostřednictvím informačního zákona. Dodal, že se požadované informace nevztahují jen ke zkušebním obdobím v roce 2017, nýbrž konkrétní hodnotitelé mohou vystupovat v této roli i v jiných zkušebních obdobích v jiných letech.
15. Žalovaný proto žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

16. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž k první žalobní námitce doplnil, že žalovaný vůbec nevysvětlil, zda k § 8b informačního zákona vůbec přihlédl, resp. proč jej vůbec neaplikoval. Dodal, že se zdá, že si žalovaný a Centrum vybrali z informačního zákona jen to, co se jim hodilo.

V. Posouzení věci Městským soudem

17. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť jsou součástí spisového materiálu žalovaného, z něž soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, provedení důkazů by tak bylo nadbytečné.
18. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podstatou sporu je posouzení, zda bylo Centrum oprávněno odmítnout žádost z důvodů dle § 8a odst. 1 informačního zákona.
20. Ze spisového materiálu soud zjistil tyto pro věc podstatné skutečnosti:
21. Rozhodnutím ředitele Centra ze dne 17. 12. 2013, č. j. C803/B/2013/Ř (dále jen „rozhodnutí ředitele Centra“) ředitel Centra dle § 80b odst. 3 školského zákona s odkazem na § 45 odst. 4 vyhlášky č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování vzdělávání ve středních školách maturitní zkouškou (dále jen „vyhláška“), stanovil, jaké informace jsou veřejně nepřístupné. Byly to informace dle § 45 odst. 2 vyhlášky a další dokumenty týkající se procesu přípravy, vývoje, výroby a distribuce zadání zkoušek. Veřejně nepřístupnými byly označený také jmenné seznamy a jakékoli jiné informace, které mohou vést

k identifikaci zaměstnanců, kteří se v rámci svého pracovního zařazení a činnosti seznamují s informacemi označenými jako veřejně nepřístupné.

22. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:
23. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona v rozhodném znění *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
24. Podle § 8a informačního zákona v rozhodném znění (1) *Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. (2) Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*
25. Podle čl. 4 odst. 1 nařízení v rozhodném znění jsou „osobními údaji“ *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.*
26. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí rozumí pro účely tohoto zákona *osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*
27. Podle § 80b odst. 3 školského zákona v rozhodném znění *centrum přijímá opatření nezbytná k tomu, aby informace označené jako veřejně nepřístupné byly zpřístupněny výhradně osobám, které jsou oprávněny se s nimi seznamovat.*
28. Podle § 45 odst. 4 vyhlášky v rozhodném znění *informací veřejně nepřístupnou může být prohlášena dokumentace obsahující informace o opatřeních přijatých k zajištění ochrany informací veřejně nepřístupných a o dalších skutečnostech, jejichž zveřejnění by ochranu informací veřejně nepřístupných podle odstavce 2 učinilo neúčinnou.*
29. Podle § 46 vyhlášky v rozhodném znění *s informacemi veřejně nepřístupnými se smí seznamovat pouze ředitel Centra nebo jím písemně pověřený zaměstnanec Centra.*
30. Podle § 46 odst. 1 věty první vyhlášky v rozhodném znění *bezpečnostním incidentem se rozumí událost, kdy se s informací označenou za veřejně nepřístupnou podle § 80b odst. 1 školského zákona seznámí osoba, která k tomu není oprávněna.*
31. Soud o žalobě uvažil takto:
32. Soud v první řadě přisvědčuje žalobci, že žalovaný postupoval nesprávně, když žalobou napadené rozhodnutí doručoval přímo jemu, nikoli jeho zástupci. Toto procesní pochybení žalovaného však nezakládá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Je totiž zjevné, že žalobce i zástupce se s žalobou napadeným rozhodnutím včas seznámili, neboť podali žalobu proti němu v řádné lhůtě.
33. Soud k věci obecně uvádí, že hlavním smyslem a účelem práva na svobodný přístup k informacím dle čl. 17 Listiny je kontrola činnosti veřejné moci, a to v řadě aspektů, v jejichž rámci je hospodaření s veřejnými prostředky jedním z nejvýznamnějších. Ústavní

soud k tomu v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 konstatoval, že: „*Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem; jeho smyslem je participace občanské společnosti na věcech veřejných, tzn. že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat.*“ Ač je právo na svobodný přístup k informacím a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem, má podobně jako jiná politická práva své limity a může být omezeno.

34. Soud nevešel na *první žalobní námitku*, v níž žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly k § 8b informačního zákona a že jméno a příjmení nejsou osobní údaje.
35. Z odůvodnění žalobou napadeného, jakož i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány shledaly, že není možné poskytnout žalobci požadované informace, neboť se jedná o osobní údaje, které je podle § 8a odst. 1 informačního zákona možné poskytnout pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Za tento předpis považovaly zákon o ochraně osobních údajů platný v době vydání prvostupňového rozhodnutí, který stanovil, jaké údaje jsou osobními údaji a za jakých podmínek lze s těmito osobními údaji nakládat. Druhým předpisem, na nějž správní orgány poukazovaly, byl školský zákon, na základě jehož § 80b v souvislosti s § 45 odst. 4 vyhlášky bylo vydáno rozhodnutí ředitele Centra, v němž byly označeny jako veřejně nepřístupné informace také jmenné seznamy a jakékoli jiné informace, které mohou vést k identifikaci zaměstnanců, kteří se v rámci svého pracovního zařazení a činnosti seznamují s informacemi označenými jako veřejně nepřístupné.
36. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou požadované informace osobními údaji. Z článku 4 odst. 1 nařízení (jakož i ze znění zákona o ochraně osobních údajů účinného ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí) vyplývá, že osobním údajem je takový údaj, na jehož základě lze identifikovat určitou fyzickou osobu. Je skutečností, že jméno a příjmení obecně nemusí být osobními údaji, jak podotkl žalovaný s odkazem na judikaturu NSS. Z judikatury NSS však rozhodně nevyplyvá, že jméno a příjmení nejsou osobním údajem za žádných okolností. V žalobcem uváděném rozsudku NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148 NSS konstatoval, že: „za osobní údaj však *zdejší soud nepovažuje ani jméno a příjmení osoby (návštěvníka) ve spojení s číslem jeho občanského průkazu. Ani na základě těchto údajů totiž není možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat. Neexistuje totiž žádný veřejně dostupný registr čísel občanských průkazů, v němž by bylo možné zjistit identitu osoby podle čísla průkazu*“. Z citované pasáže lze dovodit, že v případě projednávaném NSS bylo shledáno, že jméno a příjmení osoby nejsou v kombinaci s číslem občanského průkazu osobními údaji proto, že na základě těchto údajů nelze osobu identifikovat. V nyní projednávaném případě je však situace jiná. Požadovanými informacemi jsou jména a příjmení hodnotitelů písemných maturitních prací z českého jazyka, a to za rok 2017. Je zřejmé, že okruh těchto osob, tj. subjektů osobních údajů, je značně zúžený. Hodnotitelé totiž musí splňovat podmínky dané vyhláškou a samotnou podstatou jejich postavení – musí se jednat o středoškolské učitele českého jazyka, kterých je v ČR omezený počet a je velmi pravděpodobné, že je (např. pomocí zadání jména a příjmení do webového vyhledávání) na základě jejich jména a příjmení bude možné určit, tj. zjistit, na jaké škole pracují či pracovali, tudíž i z jaké oblasti ČR pocházejí apod. Soud tedy konstatuje, že v projednávaném případě vzhledem k jeho konkrétním okolnostem jsou jméno a příjmení hodnotitelů osobními údaji. Žalovaný přitom v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že neshledal naplnění žádné z podmínek čl. 6 či jiných článků nařízení, které

by mu umožňovalo požadované osobní údaje poskytnout. Ostatně naplnění některého z těchto podmínek (a ani důvodů dle zákona o ochraně osobních údajů účinného ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí) k poskytnutí požadovaných informací žalobce ani nenamítal.

37. V potaz je třeba vzít také rozhodnutí ředitele Centra, které bylo přijato v souladu se zákonnou úpravou (§ 80b odst. 3 školského zákona a § 45 odst. 4 vyhlášky) a společně se školským zákonem a vyhláškou vymezuje, co je informací veřejně nepřístupnou již od jeho přijetí v roce 2013. Jako informaci veřejně nepřístupnou označuje mj. jmenné seznamy osob, které se seznamují s informacemi veřejně nepřístupnými, kam spadají dle § 80b odst. 1 školského zákona a § 45 odst. 2 mj. zadání písemné maturitní práce ze zkušebních předmětů český jazyk a literatura. Podle § 46 vyhlášky se s informacemi veřejně nepřístupnými smí seznamovat pouze ředitel Centra nebo jím pověřený zaměstnanec Centra. Dle § 46a odst. 1 vyhlášky je přitom bezpečností událostí, seznámí-li se s informací označenou za veřejně nepřístupnou podle § 80b odst. 1 školského zákona (tj. i se zadáním zkoušky) neoprávněná osoba. Je tedy zcela zřejmé, že existuje zájem na utajení zadání (nejen) písemné maturitní práce z českého jazyka a literatury, ale i utajení osob, které se s ním seznámily. Důvodem k tomuto utajení je zájem na tom, aby vyhodnocení těchto prací nebylo ovlivněno zvenku, jak soud vysvětlí níže.
38. Soud k této dílčí námitce uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když odmítly poskytnout požadované informace pro rozpor s předpisy, které upravují poskytnutí osobních údajů.
39. Pokud se týká žalobní námitky ohledně absence přihlédnutí k § 8b informačního zákona, i ta je dle soudu nedůvodná. Žalobce v žádosti požadoval jmenný seznam hodnotitelů písemné maturitní práce z českého jazyka a počet prací, které hodnotili v jarním termínu roku 2017. Jak bylo výše uvedeno, jméno a příjmení hodnotitelů jsou osobními údaji, neboť spojují hodnotitele s konkrétní identifikovatelnou osobou. Proto žalovaný a Centrum postupovali správně, když na případ aplikovali § 8a informačního zákona. Skutečnost, že je v informačním zákoně zakotven také § 8b, který je, jak správně konstatoval žalobce, k § 8a zákona speciální, neznamená, že jej musí správní orgán aplikovat, pokud se na jím posuzovanou situaci nevztahuje. Stejně tak není správní orgán povinen v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, že k ustanovením zákona, které se na jím posuzovaný případ nevztahují, nepřihlédl.
40. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že § 8b informačního zákona nelze na projednávaný případ bez dalšího aplikovat. Je tomu tak proto, že podstatou žádosti nebylo získání základních osobních údajů o hodnotitelích, jakožto o osobách, jimž Centrum poskytlo veřejné prostředky. Dle § 8b odst. 3 informačního zákona jsou základními osobními údaji dle § 8b jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. O takovou situaci by se jednalo např. vyžádal-li by si žalobce informace o odměně zaměstnanců Centra či o jejich trvalém pobytu. Je však nutno si uvědomit, že žalobce žádal jména a příjmení konkrétních osob hodnotitelů písemných prací z českého jazyka a literatury a počty jimi hodnocených prací, a to z důvodu jejich neuspokojivé činnosti (jak uvedl sám žalobce v žalobě). Jedná se tedy o spojení jména a příjmení s výkonem určité konkretizované pozice, vedoucí ke ztotožnění hodnotitelů, nejedná se tedy o základní osobní údaje definované v § 8b odst. 3 informačního zákona. Proto, jakož i z důvodu zákonného zájmu na utajení požadovaných informací, se § 8b informačního zákona na projednávaný případ neaplikuje.

41. Soud pro úplnost dodává, že zájem na utajení osobních údajů označených jako veřejně nepřístupné vylučuje také aplikaci § 8a odst. 2 informačního zákona.
42. Soud nevešel ani na *druhou žalobní námitku*. Úvaha žalobce, že vyhodnocení maturitní zkoušky je správním rozhodnutím, pročez by mělo mít náležitosti dle § 67 odst. 2 správního řádu, mezi něž patří i jméno a příjmení oprávněné osoby, je nesprávná. Samotné vyhodnocení písemné části maturitního testu hodnotitelem není správním rozhodnutím ve smyslu správního řádu, hodnotitel nevystupuje jako oprávněná úřední osoba dle § 15 odst. 2 správního řádu. Jedná se totiž o vyhodnocení úspěšnosti absolventa zkoušky na základě jeho projevu (znalostí a dovedností) u zkoušky prezentovaných, nenaplnuje definici správního rozhodnutí, jakožto jednostranného úkonu, kterým správní orgán v konkrétním případě autoritativně upravuje právní poměry individuálně určených adresátů, stojících mimo organizační strukturu veřejné správy.
43. Také *třetí žalobní námitku shledal* soud nedůvodnou. K ní soud uvádí, že Ústavní soud stanovil, že v každém případě střetu ústavně zaručených základních práv či svobod s veřejným zájmem, resp. s jinými základními právy a svobodami je třeba posuzovat účel takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům testem proporcionality (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10). V tzv. platovém nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 Ústavní soud určit podmínky, za jejichž nesplnění žadatelem může povinná osoba odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, informace samotná se týká veřejného zájmu, žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, informace existuje a je dostupná). Uvedená kritéria se však posuzují právě jen v případě, že je na případ aplikován § 8b informačního zákona, jak z platového nálezu nepřímo vyplývá. Vzhledem k tomu, že na nyní projednávaný případ se § 8b informační zákon nevztahuje, jak bylo vysvětleno výše, nebylo a není vůbec třeba zkoumat, zda mohl žalobce být v postavení „společenského hlídacího psa“ či nikoli. Soud se proto danou otázkou nezabýval.
44. Na projednávaný případ se aplikuje obecný test proporcionality, jak byl vymezen nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, tj. soud musí zkoumat, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout stanovený cíl, zdali by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními, umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod, a porovnat závažnost obou v kolizi stojících základních práv. Vzhledem k podstatě projednávaného případu je zřejmé, že jsou první dvě kritéria splněna. Pokud se týká porovnání závažnosti obou základních práv, tj. práva na informace dle čl. 17 Listiny a práva na ochranu soukromí dle čl. 10 Listiny, soud uvádí, že právo na informace není bezbřehé a informační zákon výslovně stanoví, že v případech dle § 8a odst. 1 jej lze vykonávat pouze v souladu s právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů. Správní orgány, totožně jako soud, došli k závěru, že poskytnutí požadovaných informací v souladu s těmito předpisy není. Proto je v projednávaném případě namístě uzavřít, že právo hodnotitelů na soukromí je v projednávaném případě závažnější, než právo žalobce na informace.
45. Soud nevešel ani na *čtvrtou žalobní námitku*, v níž žalobce namítal, že zveřejnění identity hodnotitelů nemohlo ohrozit účel maturitní zkoušky ani potenciálně ohrozit rovnost žáků maturitní zkoušku konajících či nezávislý výkon funkce hodnotitele. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že: „*zveřejnění identity hodnotitelů slohových prací by podle ministerstva mohlo v konečném důsledku ohrozit vlastní účel maturitní zkoušky podle*

školského zákona. Centrum správně v napadeném rozhodnutí uvedlo, že poskytnutí požadovaných informací může potenciálně ohrozit rovnost žáků konajících maturitní zkoušku, případně ohrozit nezávislý výkon funkce hodnotitele.“ S tímto hodnocením se soud ztotožňuje a pokládá jej za dostatečné. Je skutečností, že byla-li by identita hodnotitelů známa (a jak je uvedeno výše, vedla by k identifikaci konkrétních osob), mohli by být hodnotitelé kontaktováni s různými požadavky na neobjektivní hodnocení zkoušek, což by rovnost žáků, a tedy i účel maturitní zkoušky, mohlo ohrozit. Vzhledem k tomu, že závazek mezi hodnotiteli (ať už všemi, či jen jejich částí) a Centrem může být dlouhodobý, je irelevantní, že se požadované informace vztahují pouze k jarnímu termínu roku 2017.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Na základě uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 29. dubna 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu